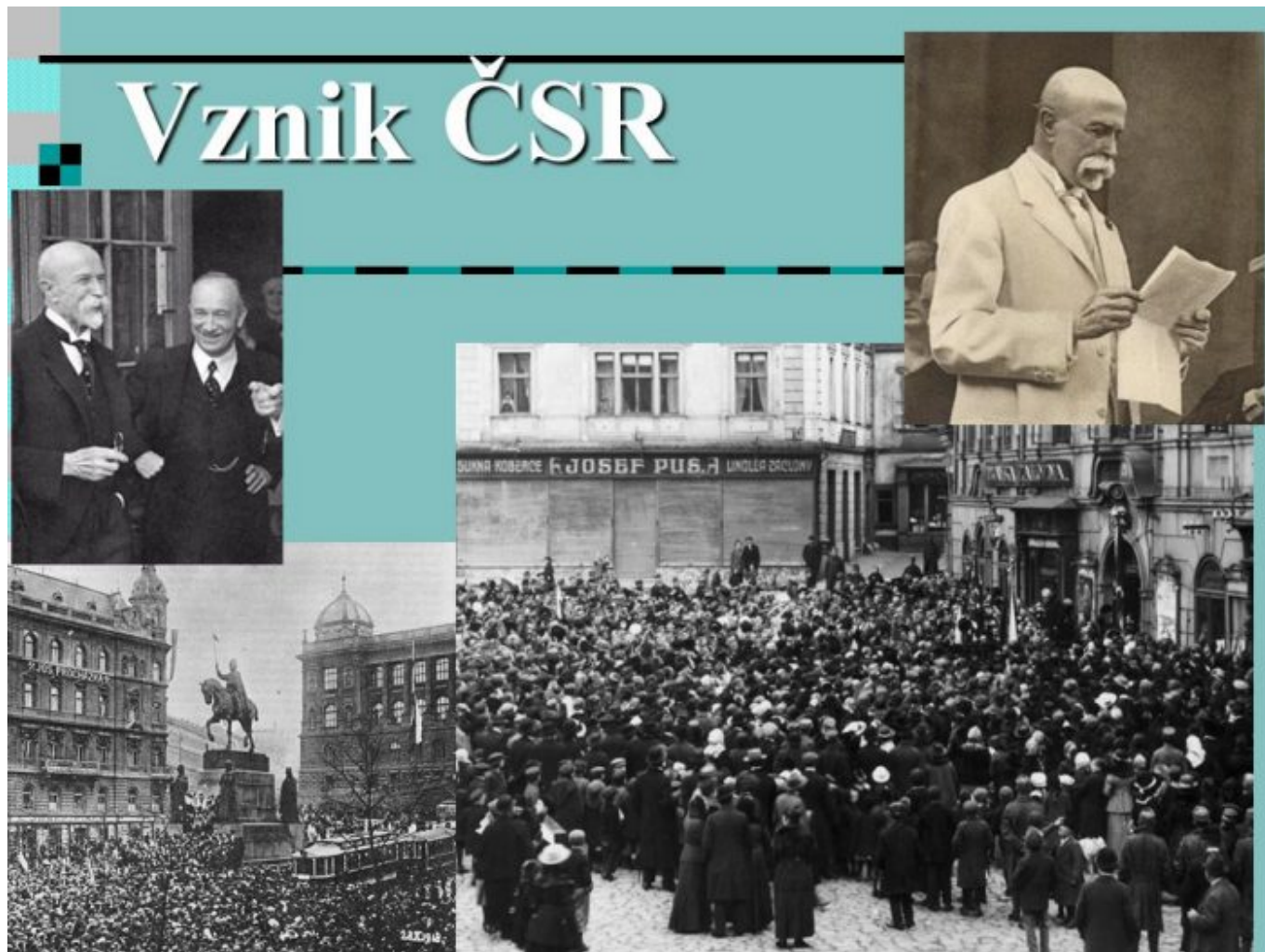

Pjakin: ČSR v roku 1918 vznikla aby v prípade vojny mala možnosti samostatného odrazenia agresie

- CZ24 News | 28. října 2020

Vznik ČSR

SLOVENSKO/ČESKO: Prvá svetová vojna znamenala zásadný obrat v riešení nielen českej, ale najmä slovenskej otázky. Na troskách rakúsko-uhorskej monarchie, ktorej oba národy boli súčasťou, sa ako optimálne riešenie ukazovalo vytvorenie spoločného štátu Čechov a Slovákov.

Hoci pri jeho vzniku zohral hlavnú úlohu zahraničný odboj, jasný politický program slovenskej budúcnosti dala politická elita na Slovensku koncom mája 1918 v Turčianskom Sv. Martine, kde rozhodla aj o strategickej línii slovenskej politiky: definitívny rozchod s Rakúsko-Uhorskom a na základe Woodrowom Wilsonom deklarovaného samourčovacieho práva sa programovo prihlásila k účasti na utvorení samostatného československého štátu. Rozhodnutiu v Martine predchádzali aktivity slovenských a českých krajanov v Amerike (známe dohody z Clevelandu a Pittsburgu), koordinácia zahraničného odboja, organizovanie legionárskeho vojska, vytvorenie Československej národnej rady a samozrejme diplomatické aktivity Tomáša G. Masaryka a Milana R. Štefánika.

V Prahe 28. októbra 1918 vyhlásil vrcholný samostatný orgán národnej a demokratickej revolúcie 30-členný československý Národný výbor (vznikol v júli 1918) československý štát. Svoje nadšenie vyjadrili davy Pražanov na manifestácii. Deň pred tým totiž kapitulovalo Rakúsko-Uhorsko. Vedúci slovenskí politickí predstavitelia sa k čs. štátnosti prihlásili 30. októbra 1918 na zasadnutí Slovenskej národnej rady v Turčianskom Svätom Martine dokumentom Deklarácia slovenského národa, keď o udalostiach v Prahe spred dvoch dní ešte nevedeli.

Hlbšiu analýzu procesu vytvorenia spoločného štátu Čechov a Slovákov prináša ruský politológ Valerij Pjakin vo svojej knihe **Štát**:

Štát je štátnosť + územie, výsostné vody a vzdušný priestor na ktorom sa rozprestiera výlučné moc štátu a obyvateľstvo žijúceho na danom území. Štát ako funkcia je pritom také samoriadenie spoločnosti, ktoré zabezpečí rozvoj alebo aspoň prežívanie národa bez straty jeho kultúrnej identity pri trvalom pôsobení vonkajších faktorov. Ak štátne usporiadanie nejakej krajiny svojim fungovaním nezabezpečuje úlohu ochrany národa a jeho kultúrnej identity, znamená to, že daná krajina má síce štátnosť ale nemá štát, pretože nemôže využívať svoje zdroje v súlade s potrebami svojho národa, čo znamená že krajina žije v stave otvorenej (alebo skrytej) koloniálnej závislosti.

Práve o tomto aspekte štátu hovoril prezident USA F.D.Roosevelt 30. septembra 1934 v jednom z rozhlasových prenosov seriálu „Hovory pri kozube“, keď sa zmienil o otázke štátnosti v živote spoločnosti:

„Zdieľam presvedčenie Abraháma Lincolna, ktorý hovoril, že „Zákonná úloha vlády spočíva v tom, aby pre svojich spoluobčanov robila všetko to, čo potrebujú ale čo si nemôžu zabezpečiť sami vystupujúc každý za seba alebo si to nemôžu zabezpečiť v potrebnej kvalite“.7 F.D. ROOSEWELT „Besedy pri kozube“,

Okrem toho k uvedenej formulácii úloh štátu A.Lincoln pridal upresňujúce doplnenie:

„Nepomôžem ľuďom tým, že budeme za nich robiť niečo, čo si môžu spraviť sami“. Štát je tu pre ľudí a ľudia sa spájajú do štátu, ľudia tu nie sú na to aby fungoval štát ale štát je tu na to aby ľudia preživali, boli ochraňovaní a mohli sa rozvíjať. Kým je tu štát je tu aj štátna objednávka na ľudí aby rodili a vychovávali deti, štát teda apriori žiada ľudí svojho štátu aby rodili deti! Štát existuje dovtedy pokiaľ ľudia majú cieľ žiť, zabezpečovať a rozvíjať sa bez straty svojej kultúrnej identity. Stratou kultúrnej identity národa národný štát prestáva existovať.

Štát ako „super objekt“ vzniká na základe potreby množstva subjektov žijúcich v štáte preto, aby prírodné a sociálne javy, ktoré vplyvajú na život každého z týchto subjektov boli pod trvalým dohľadom (kontrolou) a podľa možnosti boli riadené (ovládané) a nevykazovali škodlivé vplyvy na život ľudí. Tá druhá okolnosť, možnosť ovládania, predurčila podľa spôsobu vzniku rozdelenie štátnosti, štátov na dva druhy:

- Štáty, ktoré vznikali prirodzeným spôsobom v priebehu svojho historického vývoja, ktorého súčasťou boli aj vojny, manželstvá dynastií a iné formy prechodu teritórií z jedného štátu do druhého a/alebo vytváranie nových štátov. Klasickým vzorkami takýchto štátov sú Rusko, Veľká Británia, Francúzsko či Japonsko.

- Štáty, ktoré boli vytvorené na základe iniciatívy a z vôle iných štátov, ktoré vyprojetovali nový, vyprojektovaný štát výlučne vo svojich vlastných záujmoch. Klasickým príkladom takýchto vyprojektovaných štátov sú Belgicko (vytvorené v roku 1830), Rumunsko (vytvorené v roku 1878), Československo (vytvorené v roku 1918). Pri vzniku vyprojektovaných štátov treba mať na pamäti, že jednotlivý štát, ani v spolupráci s inými štátmi sveta, nevie vytvoriť funkčný (medzinárodným spoločenstvom akceptovateľný pozn. prekl.) štátny útvar vychádzajúc výlučne z vlastných potrieb. Turecký Cyprus, ktorý Turecko odtrhlo od Grécka a Kosovo (vytvorené na základe vojenskej intervencie NATO v Srbsku a odtrhnutia od jeho územia) sú toho potvrdením

Pripravujúc projekt Československa v roku 1918, globalisti vychádzali z toho, že tento štát by mal byť „suverénny“ do tej miery, aby v prípade konfliktu so susednými štátmi a vzniku vojny podľa zákonov pravdepodobnosti pri „hlúpom“ správaní sa týchto štátov, malo Československo možnosti samostatného odrazenia agresie v podmienkach, keby sa pomoc nadštátnej úrovne oneskorila. Pre zabezpečenie suverenity štátu je nevyhnutné, aby v prípade vojny z „hlúposti“ mal tento štát všetky kompetencie v potrebnom rozsahu na riadenie štátu podľa plnej funkcie.

Pre zabezpečenie štátu potrebným rozsahom kompetencií je nevyhnutné zabezpečiť potravinovú nezávislosť štátu pri vysokej úrovni rozvoja vysoko technologických výrobní. Preto priemyselne rozvité Čechy (Moravu a Sliezsko) spájali s poľnohospodárskym Slovenskom (a Zakarpatskú Rus). České zeme boli omnoho viac priemyselne rozvinuté ako Slovensko. V Čechách, na Morave a Sliezsku sa 39% obyvateľstva zaoberalo priemyslom a 31% poľnohospodárstvom. Väčšina ľahkého i ťažkého priemyslu sa nachádzala v Sudetskej oblasti a patrila Nemcom, bola pod kontrolou Nemeckých bánk. Česi kontrolovali iba 20 až 30 % všetkého priemyslu. Na Slovensku sa priemyslom zaoberalo 17,1 % obyvateľstva a v poľnohospodárstve a lesníctve pracovalo 60,4 %. V slovenských rukách bolo iba 5% priemyslu. Zakarpatská Rus v podstate nemala priemysel.

Zdroj: <https://www.armadnymagazin.sk/>